

Σπύρος Γιαννακόπουλος

Ο ΜΑΣΚΟΦΟΡΟΣ ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

Συλλογή
Χελιδόνια

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

Εισαγωγή στα μέτρα ασφαλείας

«**Δ**ΟΚΙΜΑΣΤΕ να πάρετε το διαμάντι». Οι αστυνόμοι Μανίκας και Καραμπανίκας κοίταξαν τον αστυνόμο Γκίκα με δυσπιστία.

Η προθήκη ήταν ανοιχτή και βρισκόταν στο τέλος της μακρόστενης αίθουσας. Φως έμπαινε από τα μεγάλα παράθυρα στη μία πλευρά του δωματίου. Οι λευκοί τοίχοι ήταν γεμάτοι πίνακες, πορτρέτα που απεικόνιζαν μαχαρραγιάδες, βασιλιάδες και βασίλισσες που κάποτε είχαν στην κατοχή τους το διαμάντι. Το διαμάντι ονομαζόταν το Μάτι του Δράκου, και ήταν ένα από τα πιο ξακουστά και πολύτιμα διαμάντια του κόσμου. Η αξία του ήταν ανεκτίμητη. Τώρα στην προθήκη βρισκόταν ένα ακριβές αντίγραφο.

Το Μάτι του Δράκου θα φιλοξενούνταν στο Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης της Αθήνας, μια συμφωνία για την οποία ο έφορος του μουσείου ήταν πολύ περήφανος. Αν και το διαμάντι δεν ταίριαζε απόλυτα με τη φιλοσοφία του Μουσείου Μοντέρνας Τέχνης, το συγκεκριμένο μουσείο κρίθηκε πως είχε τις κατάλληλες δομές για να φιλοξενήσει ένα τόσο σημαντικό έκθεμα. Και βέβαια, καθώς

αναμενόταν κοσμοσυρροή, θα ήταν και μια καλή ευκαιρία να «φωτιστούν» από τη λάμψη του διαμαντιού και τα υπόλοιπα εκθέματα του μουσείου.

Ήταν Δευτέρα, το μουσείο ήταν κλειστό για το κοινό και ο έφορος, το προσωπικό του μουσείου καθώς και επίλεκτα μέλη της αστυνομίας δούλευαν πυρετωδώς. Για να είναι όλα έτοιμα για τα εγκαίνια. Όλα έτοιμα και απόλυτα ασφαλή.

«Ελάτε, δοκιμάστε...» επέμεινε ο αστυνόμος Γκίκας.

«Τι θα πάθουμε;» ρώτησε ο Μανίκας.

«Ηλεκτροπληξία;» ρώτησε ο Καραμπανίκας. «Δεν έχω καμία όρεξη. Δε θα είναι καθόλου ευχάριστο. Η ηλεκτροπληξία, απ' όσο ξέρω, πονάει. Και κάνει τα δόντια να χτυπάνε – το έχω δει σε ένα παιδικό στην τηλεόραση. Δηλαδή όχι τώρα, παλιά εννοώ. Τότε που ήμουν παιδί έβλεπα παιδικά. Τώρα δε βλέπω παιδικά. Τι είμαι; Κάνα παιδάκι;»

«Άσε που θα μου χαλάσει τα μαλλιά η ηλεκτροπληξία. Το έχω δει πώς γίνεται: τα μαλλιά ηλεκτρίζονται και σηκώνονται κάγκελο. Τζάμπα έβαλα ζελέ να τα στρώσω;» είπε ο Μανίκας.

«Δε θα πάθετε τίποτα, σας το εγγυώμαι».

Ο Μανίκας και ο Καραμπανίκας κοιτάχτηκαν.

«Άντε, λοιπόν!» επέμεινε ο αστυνόμος Γκίκας. Ο αστυνόμος Γκίκας ήταν αστυνόμος Α'. Και οι αστυνόμοι Μανίκας και Καραμπανίκας ήταν αστυνόμοι Β'. Ο αστυνόμος Γκίκας ήταν ανώτερός τους και αρχηγός της επιχείρησης. Οι τρεις τους ήταν ντυμένοι με πολιτικά.

«Σειρά σου» είπε ο Μανίκας. «Εγώ πήγα το πρωί για τους καφέδες».

«Εγώ έφερα τα κρουασάν».

«Εγώ τα κουλούρια».

«Ποια κουλούρια; Αυτό έγινε χθες! Για σήμερα λέμε. Σήμερα είναι η σειρά σου».

«Τελειώνετε!» ύψωσε τη φωνή του ο αστυνόμος Γκίκας.

«Καλά» είπε ο Καραμπανίκας. «Κορόνα γράμματα».

«Πάει, αν και κανονικά ήταν η σειρά σου».

Άρχισαν να ψάχνουν για κάποιο νόμισμα, όμως δεν είχαν.

«Αστυνόμε Γκίκα, μήπως έχετε κάποιο νόμισμα; Ότι νόμισμα να 'ναι, μας κάνει» ρώτησε τελικά ο Καραμπανίκας αφού έψαξε και την τελευταία του τσέπη.

Ο αστυνόμος Γκίκας έριξε ένα άγριο βλέμμα στους δύο υφιστάμενούς του.

«Κατάλαβα, δεν έχετε. Λοιπόν, πέτρα-ψαλίδι-χαρτί».

Ο Μανίκας είχε χαρτί και ο Καραμπανίκας πέτρα. Συνήθως έπαιζαν στις τρεις νίκες, αλλά ο αστυνόμος Γκίκας έδειχνε να μην έχει υπομονή για άλλους γύρους.

Ο αστυνόμος Καραμπανίκας σήκωσε τα μανίκια του και πλησίασε την προθήκη. Παρά τις εγγυήσεις του προϊσταμένου του ότι δε θα πάθει τίποτα, προχώρησε με δισταγμό. Οι παλάμες του είχαν ιδρώσει. Όχι από τη ζέστη, ο κλιματισμός διατηρούσε την ατμόσφαιρα δροσερή. Με τα ακροδάχτυλά του άγγιξε το ψεύτικο ροζ διαμάντι και αμέσως το άφησε. Νόμιζε πως στο άγγιγμα και μόνο κάτι θα πάθει, όμως τίποτα δε συνέβη. Κοίταξε πίσω του.

Ο αστυνόμος Μανίκας χασκογελούσε.

Ο αστυνόμος Γκίκας του φώναξε: «Άντε, Καραμπανίκα!».

Ο αστυνόμος Καραμπανίκας γύρισε ξανά στο ψεύτικο διαμάντι, πήρε βαθιά ανάσα και το κράτησε με τον δείκτη και τον αντίχειρα. Το σήκωσε. Πέρασε ένα δευτερόλεπτο. Το έφερε προς το μέρος του. Πέρασε ακόμη ένα δευτερόλεπτο, το δεύτερο. Γύρισε και κοίταξε τους άλλους αστυνόμους. Έκανε να χαμογελάσει, αλλά το χαμόγελο του κόπηκε όταν, στο τρίτο δευτερόλεπτο, ένα κόκκινο φως άρχισε να αναβοσβήνει και μια σειρήνα να ουρλιάζει. Κάγκελα έπεσαν και με έναν εκκωφαντικό μεταλλικό ήχο σφάλισαν πόρτες και παράθυρα. Μανίκας και Καραμπανίκας ταράχτηκαν.

Ο αστυνόμος Γκίκας ακτινοβολούσε από ικανοποίηση. Φωναχτά για να ακούγεται πάνω από τον συναγερομό που βαρούσε, είπε: «Οπότε, όπως βλέπετε, αν κάποιος επιχειρήσει να πάρει το διαμάντι από την προθήκη, θα παγιδευτεί εδώ. Ενώ θα δοθεί και σήμα σ' εμάς και θα επέμβουμε αμέσως».

Μανίκας και Καραμπανίκας έγνεψαν εντυπωσιασμένοι.

Ο αστυνόμος Γκίκας πήγε στον τοίχο δίπλα στην είσοδο της αίθουσας, έκανε στο πλάι το πορτρέτο ενός μαχαραγιά με το όνομα Ραζές Κοθροπάλι και εμφάνισε έναν πίνακα ελέγχου. Σε ένα πληκτρολόγιο με αριθμούς πάτησε ένα εξαψήφιο νούμερο και ο συναγερομός έπαψε, ενώ τα κάγκελα άρχισαν να υψώνονται.

«Το αντίγραφο που πήρες στα χέρια σου, Καραμπανίκα, έχει ίδιο βάρος και ίδιο μέγεθος με το κανονικό διαμάντι. Το κανονικό διαμάντι θα έρθει το βράδυ, με πλήρη ασφάλεια, συνοδεία μιας ομάδας των Ειδικών Δυνά-

μεων. Θα έρθει σε μια αλεξίσφαιρη χρηματαποστολή». Μανίκας και Καραμπανίκας έγνεψαν πως καταλαβαίνουν και ο Γκίκας συνέχισε: «Ο νούμερο ένα κίνδυνος λέγεται Μαύρο Φάντασμα. Είναι η μεγάλη απειλή των μουσείων και των γκαλερί. Έχει χτυπήσει στα πιο απίθανα μέρη, όλου του πλανήτη. Λέγεται πως έχει εξαφανίσει, μεταξύ άλλων, το σκήπτρο του Ότοκαρ, το στέμμα της Κασταφιόρε, προσχέδια του ντα Βίντσι για τη Μόνα Λίζα και το σχέδιο ενός ταύρου του Πικάσο».

«Κλέβει δηλαδή και στάβλους;» ρώτησε ο Μανίκας.

«Ντάξει, αυτό δεν είναι και τόσο σπουδαίο κατόρθωμα, είναι εύκολο να κλέψεις στάβλο» συμπλήρωσε ο Καραμπανίκας.

Ο Γκίκας τους κοίταξε εξεταστικά. Αυτοί στάθηκαν προσοχή. Όταν τους πρωτοείδε, δεν του είχαν γεμίσει το μάτι, κι όσο περνούσε η ώρα όλο και περισσότερο αμφέβαλλε για τις ικανότητές τους. Ο υπουργός όμως επέμενε σε αυτούς. Πρέπει να ήταν έμπιστοί του, να είχαν γερό δόντι ή κάτι τέτοιο. Δεν μπορούσε να εξηγήσει αλλιώς πώς είχαν βρεθεί αυτοί οι δύο να έχουν καιρία θέση σε μια τόσο κρίσιμη επιχείρηση. Παράβλεψε το τελευταίο τους σχόλιο, δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή να μιλήσουν για την ιστορία της τέχνης (ούτως η άλλως καλός αστυνομικός δεν είναι αυτός που γνωρίζει την *Γκουέρνικα* του Πικάσο, αλλά αυτός που μπορεί να συλλαμβάνει τους κακούς), και έβγαλε από το ντοσιέ που κουβαλούσε μια φωτογραφία, όπου απεικονιζόταν μια ολόμαυρη φιγούρα που περπατούσε σκυφτά μπροστά από έναν πίνακα ζωγραφικής.

«Πιστεύουμε ότι το Μαύρο Φάντασμα έχει βάλει στο

μάτι και το Μάτι του Δράκου. Αυτή είναι η μοναδική του φωτογραφία. Δείτε. Ντυμένος από πάνω μέχρι κάτω στα μαύρα. Μαύρη εφαρμοστή φόρμα, μαύρα γάντια, και στο πρόσωπό του μια μαύρη μάσκα. Το Μαύρο Φάντασμα είναι ένας πονοκέφαλος. Κάνει διαρρήξεις χωρίς να αφήνει ίχνη. Οι κάμερες δεν τον πιάνουν –αυτή είναι η μοναδική φορά που τον συνέλαβε κάμερα–, με κάποιον τρόπο τις απενεργοποιεί. Κάνει τη δουλειά του αθόρυβα, σαν φάντασμα, και οι συναγερμοί δε χτυπούν. Κλέβει και εξαφανίζεται. Κινείται σαν φάντασμα. Ένα Μαύρο Φάντασμα».

«Ωραίο όνομα» είπε ο Μανίκας.

«Του πάει» είπε ο Καραμπανίκας.

«Πρέπει να βγούμε ασπροπρόσωποι. Η έκθεση θα διαρκέσει έναν μήνα και δεν πρέπει να συμβεί το παραμικρό παρατράγουδο. Αλλιώς θα εκτεθούμε. Θα εκτεθούμε ανεπανόρθωτα. Ελάτε μαζί μου».

Τον ακολούθησαν και βγήκαν από το μουσείο, από την κεντρική είσοδο. Προχωρούσαν στο πάρκο που περιέβαλλε το μουσείο.

«Αυτό τι να το κάνω;» ρώτησε ο Καραμπανίκας και έδειξε στον Γκίκα το ψεύτικο ροζ διαμάντι.

«Τίποτα, δεν το θέλουμε πια. Μπορείς να το πετάξεις».

Ο Καραμπανίκας υπάκουσε και το πέταξε στον πρώτο κάδο που συνάντησαν.

«Αυτό που θέλουμε είναι να εμφανιστεί το Μαύρο Φάντασμα. Και επιτέλους να τον πιάσουμε, το οποίο θα είναι μια τεράστια επιτυχία για την υπηρεσία. Θέλουμε λοιπόν να του δώσουμε την ψευδαίσθηση ότι η λεία είναι εύκολη, όμως εμείς θα ελέγχουμε πλήρως την κατάσταση».

Θέλουμε να εμφανιστεί, να επιχειρήσει να κλέψει το Μάτι του Δράκου για να τον κάνουμε τσακωτό. Το διαμάντι είναι το τυρί και το μουσείο η φάκα. Το Μαύρο Φάντασμα είναι ποντικός. Γι' αυτό και η τόση μυστικότητα. Γι' αυτό και το καμουφλάζ. Κοιτάξτε μπροστά σας. Τι βλέπετε;»

«Ένα παγωτατζίδικο».

«Τρομερή ιδέα, αφεντικό. Πολύ θα ήθελα ένα παγωτό τώρα».

«Εγώ θέλω σοκολάτα».

«Βανίλια. Δύο μπάλες».

«Κι εγώ δύο».

Μπροστά τους ήταν μια καντίνα παγωτατζιδικου. Στο πλάι ήταν σχεδιασμένο ένα τεράστιο παγωτό σε χωνάκι. Με τρεις μπάλες, μία καφέ, μία λευκή και μία ροζ. Μια μεγάλη γαλάζια επιγραφή έγγραφε: «Παγωτά ο Λούλης».

«Αυτό, κύριοι, για όσο διαρκέσει η έκθεση, θα είναι δικό μας. Μέρος της επιχείρησης θα στεγάζεται εδώ».

«Ανοίξαμε στην αστυνομία παγωτατζίδικο;» απόρησε ο Μανίκας.

«Θα τρώμε δωρεάν παγωτό; Όσο θέλουμε; Τρεις μπάλες τότε!» ενθουσιάστηκε ο Καραμπανίκας.

Ο Γκίκας, κάνοντας λίγα βήματα μακριά τους, μίλησε στο πέτο του, πατώντας ένα κουμπί που κρυβόταν στην τσέπη του σακακιού του: «Παγωτό καλεί χωνάκι, παγωτό καλεί χωνάκι, ακούει χωνάκι; Άσκηση, εχθρός έξω ακριβώς, ξεκινάει τώρα, τώρα!».

Η πίσω πόρτα της καντίνας άνοιξε απότομα και μια διμοιρία των Ειδικών Δυνάμεων της αστυνομίας ξεχύθηκε έξω. Κρατούσαν ανά χείρας τα όπλα τους, φορού-

σαν κράνη με προσωπίδες από πλεξιγκλάς και αλεξίσφαιρα γιλέκα. Κύκλωσαν τον Μανίκα και τον Καραμπανίκα και τους σημάδεψαν. Ένας φώναζε: «Πέστε κάτω! Κάτω! Κάτω αμέσως! Μπρούμυτα! Η μύτη να ακουμπάει στο έδαφος!».

Μανίκας και Καραμπανίκας τα έχασαν, έκαναν όπως τους είχαν διατάξει και ξάπλωσαν στο έδαφος – ξεχνώντας τελείως τα παγωτά. Ακίνητοποιήθηκαν πλήρως.

Ο αστυνόμος Γκίκας σήμανε τη λήξη της άσκησης, συνεχάρη τον αρχηγό της διμοιρίας του για την ετοιμότητα που έδειξαν και συνέχισε να εξηγεί λεπτομερώς τα σχέδιά του στους αστυνόμους, οι οποίοι τώρα ξεσκόνιζαν τα σακάκια τους.

Πλήρως απασχολημένοι όλοι με τις λεπτομέρειες της επιχείρησης που στήνόταν για την προστασία του διαμαντιού, κανείς δεν πρόσεξε έναν λεπτοκαμωμένο άντρα με γκριζο καπέλο και μπλε σαλοπέτα, στο στήθος της οποίας έγραφε «Υπηρεσία Καθαριότητας», που έψαχνε τον κάδο των σκουπιδιών. Ανάμεσα σε περιτυλίγματα μπισκότων και σοκοφρέτας, μπανανόφλουδες και χαρτιά με μύξες, βρήκε το ψεύτικο διαμάντι που είχε χρησιμοποιηθεί ως αντίγραφο προκειμένου να δοκιμαστεί ο συναγερμός. Ο άντρας αυτός φορούσε μαύρα γάντια.

«Απορίες ως εδώ;» ρώτησε ο αστυνόμος Γκίκας τους δύο υφισταμένους του.

«Η τιμητική αν πιάσουμε τον κλέφτη πόσες μέρες θα είναι;» ρώτησε ο Καραμπανίκας.

«Μήπως συμφέρει καλύτερα κάποιο μόνους;» ρώτησε ο Μανίκας.

Η φανέλα με το νούμερο δέκα

«ΘΕΛΩ να έρθω κι εγώ!» φώναξε ο Άγης.
«Άγη μου, καλέ μου, τι σε έπιασε;» ρώτησε γλυκά η μαμά του.

«Αγορίνα μου, αφού σου είχαμε πει ότι θα πηγαίναμε ταξίδι. Σ' το είχαμε πει και εσύ είχες πει πως δεν είχες πρόβλημα αν σε αφήναμε εδώ. Τι σε έπιασε τώρα;» ρώτησε παραξενεμένος ο πατέρας του.

«Ναι, αλλά μου είχατε πει πως θα πηγαίνατε στη Ρώμη!» έκανε ο Άγης αναψοκοκκινισμένος. Αν τον κρατούσες από τη μύτη θα φούσκωνε, θα φούσκωνε και θα έσκαγε κάνοντας τους τοίχους της κουζίνας χάλια. «Ρώμη! Και δε με ένοιαζε να μην πήγαινα στη Ρώμη! Που είναι όλο αρχαία και εκκλησίες. Αρχαία και εκκλησίες έχει κι εδώ και τα έχω βαρεθεί, στο σχολείο όλο σε αυτά μας τρέχουν στις εκδρομές. Όλο αγάλματα βλέπουμε, και πέτρες και ερείπια».

Οι γονείς του Άγη, ο κύριος Μί-

μης και η κυρία Άννα, περίμεναν με ανυπομονησία αυτό το ταξίδι, το οργάνωναν με λαχτάρα. Το περασμένο καλοκαίρι δεν είχαν πάει πουθενά. Εργάζονταν ως οικονομικοί αναλυτές σε μια εταιρεία, μια δουλειά απαιτητική, και αυγουστιάτικα, ενώ είχαν κανονίσει ήδη τις διακοπές τους, προέκυψαν τελείως ξαφνικά κάποια επείγοντα και σοβαρότατα θέματα και οι άδειες ανακλήθηκαν. Έτσι είχαν μείνει στην Αθήνα να δουλεύουν. Όμως, επειδή τα θέματα αυτά διευθετήθηκαν με επιτυχία, τους δόθηκε ένα χρηματικό μπόνους. Και τους έμεινε και η άδεια.

«Αχ, Μίμη» είχε πει η κυρία Άννα όταν τους ανακοινώθηκε το χρηματικό μπόνους, που ήταν αξιοσέβαστο «έχουμε τόσο καιρό να πάμε ταξίδι, στο εξωτερικό. Από τον μήνα του μέλιτος που πήγαμε Ιταλία και νοικιάσαμε αυτοκίνητο και τη γυρίσαμε δεν έχουμε ξαναπάει πουθενά... Αχ, Μίμη, τι ωραία που ήταν τότε».

Το μυαλό του κυρίου Μίμη είχε πάει κατευθείαν σε πίτσες και μακαρονάδες. Και στα παγωτά μετά τις πίτσες και τις μακαρονάδες. Και είπε στη σύζυγό του: «Τι θα έλεγες να πάμε πάλι ένα ταξίδι;».

Κάτι φτερούγισε στην καρδιά της κυρίας Άννας, που άρχισε να ψάχνει στο διαδίκτυο ταξιδιωτικά πακέτα για τη Ρώμη. Αυτή ήταν η πρώτη τους επιλογή, για να θυμηθούν και τον μήνα του μέλιτος και να «ξαναερωτευτούν», όπως έλεγε αγαπησιάρικα ο ένας στον άλλον. Αλλά αν ήθελαν να «ξαναερωτευτούν», καλό θα ήταν να μην έπαιρναν μαζί τον μοναχογιό τους. Γιατί αεικίνητος καθώς ήταν, δε θα ηρεμούσαν, δε θα χαλάρωναν, δε θα απολάμβαναν την αιώνια πόλη, τα μνημεία και τα σοκάκια

της, αλλά θα έπρεπε συνεχώς να επιτηρούν τον μικρό, να προσέχουν να μην κάνει αταξίες.

Ο Άγης στο άκουσμα της Ρώμης αδιαφόρησε πλήρως. Δεν είχε κανένα πρόβλημα να έμενε Αθήνα όσο οι γονείς του θα έκαναν τουρισμό.

«Ρώμη; Βαρετό μου μοιάζει. Θα κάτσω εδώ» είχε πει, αναλογιζόμενος τα βιντεοπαιχνίδια που θα έπαιζε και τα κόμικ που θα διάβαζε ανενόχλητος, ενώ οι γονείς του άλλο που δεν ήθελαν.

Όμως, οι γονείς του Άγη, ψάχνοντας κι άλλο για τουριστικά πακέτα, άλλαξαν γνώμη και άφησαν τη Ρώμη στην άκρη, καθώς βρήκαν μια πολύ καλή προσφορά για έναν ιδιαίτερα δημοφιλή προορισμό που πάντα ήθελαν να επισκεφτούν και ποτέ δεν τα είχαν καταφέρει. Κι εκεί ήθελε να έρθει και ο Άγης.

«Θέλω να έρθω κι εγώ στη Βαρκελώνη!»

«Άγη μου, τι έχεις πάθει πια με τη Βαρκελώνη;»

«Θέλω να πάω στο Καμπ Νου!»

Ο κύριος Μίμης και η κυρία Άννα κοιτάχτηκαν. Η κυρία Άννα είχε έκφραση τελείως προβληματισμένη. «Ποδόσφαιρο» της εξήγησε μονολεκτικά ο σύζυγός της και η κυρία Άννα αναστέναξε. Κατάλαβε πως η κατάσταση ήταν σοβαρή.

«Θέλω να έρθω κι εγώ! Θέλω να δω την Μπαρτσελόνα! Θέλω να πάω στο Καμπ Νου! Να δω την Μπάρτσα! Να δω τον Μέσι να βάζει γκολάρες! Να δω τον Μέσι να ντριμπάρει, να κάνει τακουνάκια. Να τον δω να παίζει μπάλα!»

Ξεκίνησε διπλωματία. Σουβλάκια για βραδινό, με τζατζίκι. Και μια σοκολατίνα πάστα σε σχήμα λαγουδάκι. Ο

Άγης μπορεί να μην έβγαλε μιλιά, να ήταν μουτρωμένος, ωστόσο έφαγε και τα σουβλάκια και τη σοκολατίνα. Κι ύστερα επέστρεψε στο δωμάτιό του και κλείστηκε εκεί.

Κάποια στιγμή, οι γονείς του χτύπησαν την πόρτα και άνοιξαν δειλά. Τον βρήκαν ξαπλωμένο στο κρεβάτι και κάθισαν δίπλα του. Ο Άγης έκανε σαν να μην υπήρχαν. Κρατούσε στο στήθος του ένα χελωνονιντζάκι, τον Μικελάντζελο, αυτόν με την πορτοκαλί μπαντάνα και τα κλοπάκια. Ήταν προσηλωμένος στο χελωνονιντζάκι και έκανε πως πολεμούσε κάποιον σούπερ κακό και τον έβαζε να κάνει κωλοτούμπες και καρατιές, μουρμουρίζοντας θορύβους όπως «παφ», «κρακ», «σντουβ», και «μπαμ».

«Άγη μου» ξεκίνησε η μαμά «ο μπαμπάς και η μαμά θέλουν να πάνε ένα ταξίδι για να ηρεμήσουν. Γιατί είχαν πολλή δουλειά, φορτώθηκαν με ένα πολύ πιεστικό πρόγραμμα το καλοκαίρι, δεν πήγαν πουθενά, και τώρα έχουν ανάγκη από διακοπές».

Ο Άγης άκουγε χωρίς να πάρει τα μάτια του από τον Μικελάντζελο, που εκείνη τη στιγμή έκανε ένα εξωπραγματικό ψαλιδάκι.

Συνέχισε ο μπαμπάς: «Κι εσύ έχεις σχολείο αυτές τις μέρες, και δεν είναι σωστό να χάνεις μαθήματα. Θα μεγαλώσεις και θα πας κι εσύ τα ταξίδια σου, και μαζί μας και μόνος σου. Στη Βαρκελώνη και όπου αλλού θέλεις».

Ο Μικελάντζελο έδωσε μια περίτεχνη κλοτσιά στον αέρα.

Μαμά: «Και για να σε επιβραβεύσουμε που θα δείξεις κατανόηση, θα σου πάρουμε ένα παιχνίδι, τώρα αμέσως, και όταν γυρίσουμε από τη Βαρκελώνη ξέρεις τι θα

σου φέρουμε; Μια γνήσια εμφάνιση αυτής της ομάδας που σου αρέσει».

Μπαμπάς: «Της Μπαρτσελόνα».

Μαμά: «Της Μπαρτσελόνα».

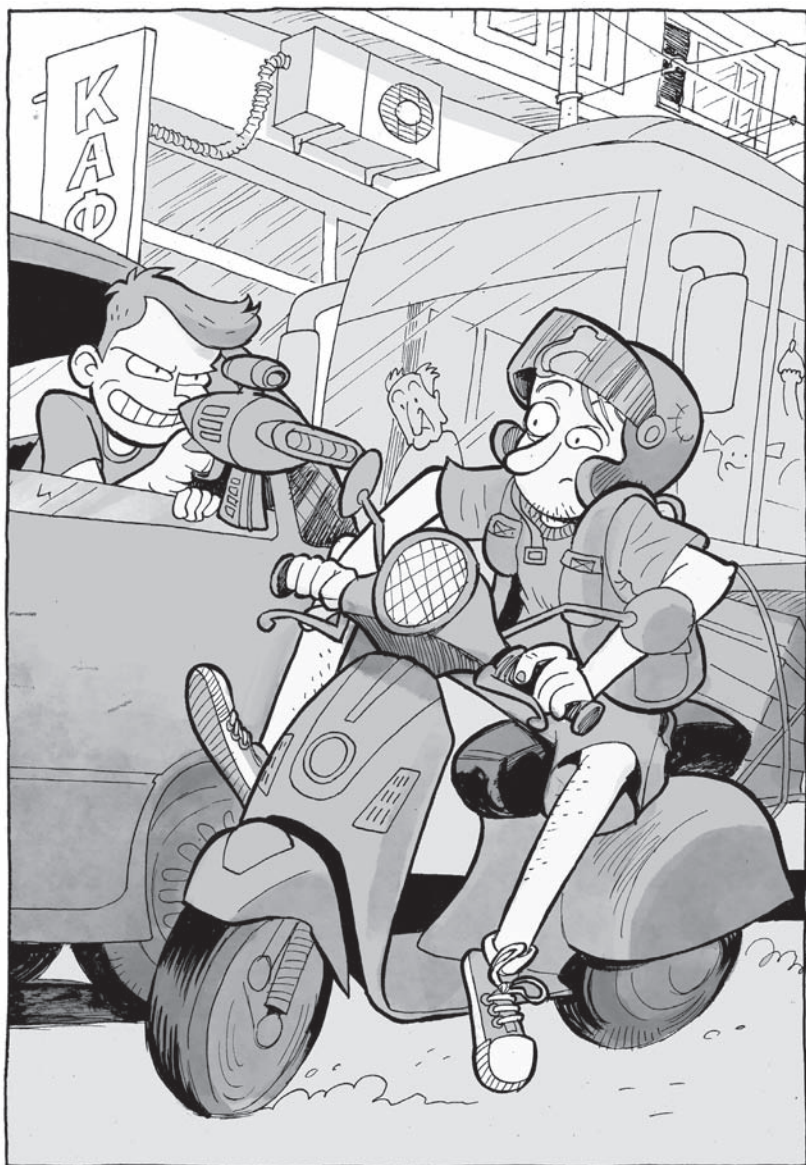
Μπαμπάς: «Το νούμερο δέκα».

Ο Άγης πήρε τα μάτια από τον Μικελάντζελο και κοίταξε απέναντι στον τοίχο, την αφίσα με τον παιχταρά, τον τεράστιο παιχταρά, τον απίθανο, τον διαστημικό, αυτόν που φορούσε τη φανέλα με το νούμερο δέκα και που με την μπάλα έκανε μαγικά.

«Μέσι...» μονολόγησε.

Πήγαν στο παιχνιδάδικο όπου συνήθιζαν να πηγαίνουν. Τριώροφο, αχανές και με πολύ κόσμο – πάντα είχε πολύ κόσμο. Ατελείωτοι διάδρομοι με λογής παιχνίδια, παιχνίδια πολυδιαφημιζόμενα και άγνωστα, παιχνίδια πανάκριβα και της πλάκας που χαλούσαν με το παραμικρό. Από τα ηχεία ακούγονταν χαζά τραγούδια με σλόγκαν για το κατάστημα και προσφορές. Ο Άγης ήξερε πού να πάει, και οι γονείς του τον ακολούθησαν.

Υπό άλλες συνθήκες, η μαμά του Άγη δε θα συμφωνούσε με την επιλογή του γιου της, θα τον κατεύθυνε σε κάτι λιγότερο βίαιο και περισσότερο παιδαγωγικό, όπως ένα επιτραπέζιο γνώσεων ή ικανοτήτων ή το Σκραμπλ, για να βελτιωθεί στην ορθογραφία όπου η δασκάλα του, η κυρία Ελένη, τόνιζε ότι ήταν λιγούλακι αδύναμος. Ο Άγης όμως είχε επιλέξει. Και η κυρία Άννα αναγνώριζε πως δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή για διαφωνίες και δέχτηκε να πάρει δώρο στον γιο της τον «Εξολοθρευτή 2000».

Κατά την επιστροφή από το παιχνιδάδικο στο σπίτι, ο Άγης, από το πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου, με τον μπαμπά οδηγό και τη μαμά συνοδηγό, πυροβολούσε με τον Εξολοθρευτή 2000 τα ανυποψίαστα αυτοκίνητα που προσπερνούσαν. Ο Εξολοθρευτής 2000 (υποτίθεται πως) ήταν ένα παντοδύναμο όπλο χειρός, μεγαλύτερο από πιστόλι, κοντύτερο από τουφέκι, πιο χοντροκομμένο από πιστολάκι για τα μαλλιά και απαραίτητο για οποιονδήποτε φιλοδοξούσε να γίνει σούπερ ήρωας. Ο Άγης φανταζόταν ότι τα άλλα αυτοκίνητα ήταν εξωγήινοι από μέταλλο που τον καταδίωκαν και κάθε τόσο σήκωνε το κεφάλι του πάνω από τα καθίσματα του αυτοκινήτου και πυροβολούσε.

«Δε θα με πιάσετε ζωντανό!» φώναζε πυροβολώντας και η μαμά του νοσταλγούσε ήδη το Σκραμπλ.

Κάνοντάς του όλα τα χατίρια, έχοντας ανά τακτά διαστήματα για μεσημεριανό και βραδινό αγαπημένα του φαγητά και κρύβοντας επιμελώς μπροστά του τον ενθουσιασμό τους για το ταξίδι, ο κύριος Μίμης και η κυρία Άννα είχαν αρχίσει να φέρνουν υπό έλεγχο τον γιο τους. Ο Άγης αποδεχόταν πλέον το γεγονός ότι οι γονείς του θα πήγαιναν χωρίς αυτόν στη Βαρκελώνη, εκμεταλλευόταν την κατάσταση ζητώντας να παίξει βιντεοπαιχνίδια ακόμη και τις καθημερινές και αδημονούσε για τη φανέλα με το νούμερο δέκα. Ωστόσο έμενε να λυθεί ένα πολύ σημαντικό θέμα: ποιος θα τον πρόσεχε όσο θα έλειπαν.

Η Ελίνα, η φοιτήτρια που τον πρόσεχε όταν ήταν μικρότερος και όταν έβγαιναν οι γονείς του, δεν ήταν λύση.

«Τόσες μέρες δεν μπορούμε να τον αφήσουμε σε κάποια ξένη. Δε θα νιώθει καθόλου άνετα. Εμείς θα κάνουμε διακοπές και αυτός θα νιώθει ασφυκτικά με την επιτήρηση μιας άγνωστης. Άλλο για λίγες ώρες. Εδώ μιλάμε για πέντε μέρες».

«Τι προτείνεις;»

«Τον αδερφό μου!»

«Τον Χάρη;!» έκανε έκπληκτος ο κύριος Μίμης.

«Ναι, γιατί;»

«Άννα, ο Χάρης...» ξεκίνησε να λέει ο Μίμης.

«Ο Χάρης τα πάει μια χαρά με τον μικρό! Τον λατρεύει! Τα πάνε μια χαρά οι δυο τους!»

«Μα, μπορεί ο Χάρης, ρε Άννα;» έκανε ενοχλημένος ο κύριος Μίμης. «Μπορεί ο Χάρης να αναλάβει τέτοια ευθύνη; Ώρες ώρες φέρεται τελειώς ανεύθυνα! Και θα τον αφήσουμε να προσέχει τον μικρό τόσες μέρες;»

«Υπερβολές!»

«Υπερβολές; Θυμάσαι τότε που είχαμε πάει στον γάμο του Πετρόπουλου και ήταν να τον προσέχει κι έβαλε φωτιά στην κουζίνα προσπαθώντας να του ζεστάνει το γάλα;»

«Έλα τώρα, Μίμη. Δεν έφταιγε ο Χάρης. Ο ηλεκτρολόγος είχε πει πως ήταν πολύ παλιά η κουζίνα και αργά ή γρήγορα θα συνέβαινε αυτό. Μίμη, ο Άγης έχει μεγαλώσει, δεν είναι πια παιδί. Και ο Χάρης είναι πιο ώριμος απ' ό,τι νομίζεις. Ξέχασες, μου φαίνεται, τότε που είχε κλειστεί ο μικρός με πνευμονία στο νοσοκομείο πόσα βράδια είχε ξενυχτήσει μαζί του».

«Και έκανε καμάκι στις νοσοκόμες».

«Άλλο αυτό» είπε η κυρία Άννα μην μπορώντας να κρύψει ένα πονηρό γελάκι.

«Δεν ξέρω, δε νομίζω ότι είναι καλή ιδέα».

«Έχεις άλλη λύση;»

«Δεν ξέρω».

«Έλα, ηρέμησε. Ο Χάρης είναι η μόνη λύση και το ξέρεις. Και να δεις που καθόλου δε θα λείψουμε στον μικρό αν τον αφήσουμε με τον Χάρη».

«Αυτό είναι που φοβάμαι» έκανε ο κύριος Μίμης ξεφυσώντας.

«Στο ψυγείο έχω γεμιστά, έχω κρεατάκι κοκκινιστό, μοσχάρι, έχω φασολάκια, έχω φτιάξει και μια σπανακόπιτα. Προσπαθήστε να μην παραγγέλνετε απ' έξω συνέχεια. Ξέρω πως θα το κάνετε, αλλά προσπαθήστε να μην το κάνετε κάθε μέρα».

Χάρης και Άγης κοιτάχτηκαν συνωμοτικά.

Στο υπνοδωμάτιο ο κύριος Μίμης έκανε έναν τελευταίο έλεγχο στη βαλίτσα. Φορτιστής. Τσεκ. Ξυριστικά. Τσεκ. Αποσμητικό. Τσεκ. Σώβρακα οι μέρες της διαμονής συν δύο. Τσεκ. Ταυτότητα. Τσεκ. Κάρτες. Τσεκ. Εισιτήρια. Τσεκ.

«Μην ξενυχτάτε πολύ» συνέχισε από το σαλόνι η κυρία Άννα. «Μην παίζετε όλη την ώρα βιντεοπαιχνίδια. Παίξτε, δε λέω, αλλά όχι όλη την ώρα. Χαζεύουν. Και πηγαίνετε καμιά βόλτα. Όχι γήπεδο. Την άλλη φορά που τον πήγες γήπεδο κόντεψες να τον χάσεις».

«Δε με έχασε!» διαμαρτυρήθηκε ο Άγης. «Ο θεός Χάρης ήξερε έναν κύριο και με κατέβασε στον αγωνιστικό

χώρο, στον στίβο, για να δίνω μπάλα στους ποδοσφαιριστές όταν βγαίνει πλάγιο. Βρεθήκαμε μετά τον αγώνα. Και αν θες να ξέρεις, μαμά, ήταν τέλεια εκεί».

«Προσπαθήστε να κάνετε κάτι δημιουργικό. Πηγαίνετε σε κάποιο μουσείο. Είναι ωραία στα μουσεία. Έχει και δραστηριότητες και προγράμματα. Πηγαίνετε σε κάτι τέτοιο».

«Μείνε ήσυχη, Άννα».

«Μείνε ήσυχη, μαμά».

«Έτοιμη;» ρώτησε ο κύριος Μίμης που εμφανίστηκε από την πόρτα της κουζίνας. Φορούσε καπελάκι, στην πλάτη είχε ένα σακίδιο και έσερνε μια βαλίτσα με ροδάκια.

«Έτοιμη» είπε η Άννα. «Λοιπόν, παιδιάς, να προσέχετε. Χάρη, το παιδί και τα μάτια σου!»

Αγκαλιάστηκαν και φιλήθηκαν εγκάρδια.

Κι όταν οι γονείς του Άγη έκλεισαν πίσω τους την πόρτα, ο θεός Χάρης κοίταξε τον ανιψιό του και είπε: «Και τώρα οι δυο μας, μικρέ».

Ο Άγης χαμογέλασε. Ένα χαμόγελο πλατύ που άφησε να φανεί η οδοντοστοιχία του. Ένα χαμόγελο που θα ικανοποιούσε ορθοδοντικό που θα ήθελε να εξετάσει αν χρειάζεται σιδεράκια. Είχε μπροστά του τον θείο του, σχεδόν δίμετρο και γεματούλη, με την κοιλίτσα του, τα μούσια, το ατίθασο μαλλί και το γελαστό πρόσωπο, και για ακόμη μία φορά τον βρήκε πολύ κουλ.

